

andet Thing, og at det hed: „Denne Finanslov eller ingen!“ Med denne Hilsen overfendtes Finanslovsforlaget. Naar man saa siger: Ja, men det kan jo da ikke være Meningen saaledes at ville udelukke os fra Indflydelse, at vore Interesser ikke ogsaa skulde varetages paa Finansloven, og at der slet ikke skulde tages Hensyn til de berettigede Forlangender, som vi maatte finde nødvendige, saa svarer man derpaa: Ja, det er Finansudvalget, som ogsaa tager Hensyn til Landsstingets Interesser og behandler Finansloven ogsaa med særligt Hensyn til dette; naar den altsaa fremgaar af Finansudvalgets Forhandlinger, saa er den saaledes, som den med begge Thingets berettigede Interesser for Die bør være, og saa er dermed det Spørgsmaal om Finanslovens Indhold afgjort! Det forekommer mig derfor, at det netop under disse Omstændigheder, som nu foreligge — og som kunne dokumenteres, naar det skulde være — vil være særlig betænkeligt at gaa ind paa Noget, som kunde tyde paa, at vi ville give Slip paa det berettigede Forlangende, som Grundloven hjemler os, nemlig at hævde vor Rigeberettigelse saavel med Hensyn til den politiske Lovgivningsmagt i Almindelighed som særlig vor Indflydelse paa Finansloven, selvfølgelig indenfor den af Forfatningen dragne Grænse, at der først behandles i det andet Thing. Ogsaa skjønner jeg ikke rettere; end at, hvis vi foretog et saadant Skridt, der kunde tyde paa, at vi vilde opgive vor forfatningsmæssige Indflydelse paa Finanslovens Indhold, saa vilde det kunne drage Konsekvenser efter sig, hvis Rækkevidde vi aldeles ikke kunne overse. Lad os huske paa de Sætninger, der ere fremsatte, om, at Finansloven staar over alle Love, og altsaa naturligvis den Afdeling af Representationen, som behandler den, ogsaa maa være, om jeg saa maa sige, en Overlovgivningsmagt, en saadan, der naturligvis indtager en fortrinnsvis berettiget Stilling, ikke blot saavidt Grundloven hjemler det, men saavidt, at den er Eneherre over Finansloven, saa vil det være uundgaeligt at komme til, at den Afdeling af Representationen, der saaledes blev eneældig over Finansloven, ogsaa vilde faae den bestemmende Indflydelse med Hensyn til Statsstyrelsen, og den Paastand om Forfatningens Anerkjendelse af Folketingsparlamentarismen, som dette Thing til alle Tider har kæmpet og, saavidt jeg tror, ogsaa fremdeles vil fremsætte den samme Modstand imod som i tidligere Tider, (Hør! Hør!) — den vilde saa blive til Virkelighed, og det paa den allerfarligste Maade, nemlig saaledes, at den i Grunden kom op og vovede frem og pludselig stod der i sin hele Fylde, uden at vi rigtig havde været opmærksomme paa, hvorledes denne Eventualitet var fremkommen. Tyngdepunktet i vor Forfatning vilde da være forrykket, uden at der fremtidig kunde raades Bod derpaa, det vilde da være vor egen

Virken, som havde været medskyldig i dette Resultat. Det er dette Resultat, som vi til det Yderste maa værge os imod, og vi maa ikke foretage noget Skridt, hvis Konsekvenser kunne blive fortolkede derhen, at vi skulde have anerkjendt denne Paastand paa, at vi bør opgive vor ligeberettigede Indflydelse paa Finansloven og derigjennem paa den hele Statsstyrelse. Dette er jo ogsaa et Synspunkt, som ikke er nyt, jeg kan i saa Henseende blot henvisse til de Bemærkninger, som min høitærede Kollega, det ærede 2det Medlem for Kjøbenhavn (Ploug) udtalte ifjor under Finanslovbehandlingen, det var ganske den samme Konsekvens, i hvilken han havde, fremsat i Ord, saa at jeg ikke kunde fremsætte dem bestemtere og klarere, og naar vi nu hævde dette Synspunkt, ikke at ville kompromittere paa noget Punkt og paa nogen Maade dette Things hele forfatningsmæssige Stilling, det være i Smaat eller i Stort, saa maa vi iaar fastholde det samme Synspunkt, som vi til alle Tider have vedkjendt os.

Det er jo en Selvfølge, at der ikke paa dette rent foreløbige Stadium kan være Tale om — om jeg saa maa sige — at nedlægge sin Paastand og fremsætte det Resultat, som man mener skulde være det endelige. Jeg vilde anse det for høist urigtigt og uheldigt, om noget Medlem vilde paa denne Maade nu saa at sige forpligte sig. Men paa den anden Side forekommer det mig dog, at der kan være Noget, som kan være ønskeligt, og det er, paa Forhaand at afgrænse den Ramme, indenfor hvilken der kan være Spørgsmaal om at føre Forhandlingen, saaledes at man er paa det Nene med, hvor den Grænse er, udover hvilken man ikke kan gaa; og jeg skal for mit Vedkommende da blot sige — jeg er mig bevidst, at jeg taler ikke paa nogen Andens end paa mine egne Begne — at det forekommer mig givet, at den Afgjørelse, ifølge hvilken vi skulde give efter i Alt, det andet Thing i Intet, den ligger efter min Opfattelse udenfor den Ramme, indenfor hvilken Forhandlingerne kunne føres.

N. Nasmussen: Jeg læste imorges i et Blad, at det var idag, Landsstinget havde Ordet, og forsaavidt Landsstinget nu har havt Ordet, er jeg vis paa, at Ingen vil sige, at der er talt et Fredens Ord. (Mødfigelse). Der er, og det vil lyde over det ganske Land, slet saa stærke Opraab til Kamp, som der vel kan ske. Det er nu omtrent 7 Aar siden det nuværende Ministerium blev dannet og blev sat til at styre Danmarks Rige. Der er foregaaet Meget, og der er meget Vand løbet tilhavs i den Tid. Det var med Jubel fra Mange, at dette Ministerium overtog Styrelsen, og det var med Beklagelse fra Mange. Hvad har dette Ministerium nu præsteret hovedsagelig i de 7 Aar, det har staaet ved Styret? Der er slet mange Ting, men iblandt Andet er der slet den sørgelige Ting, at der er